

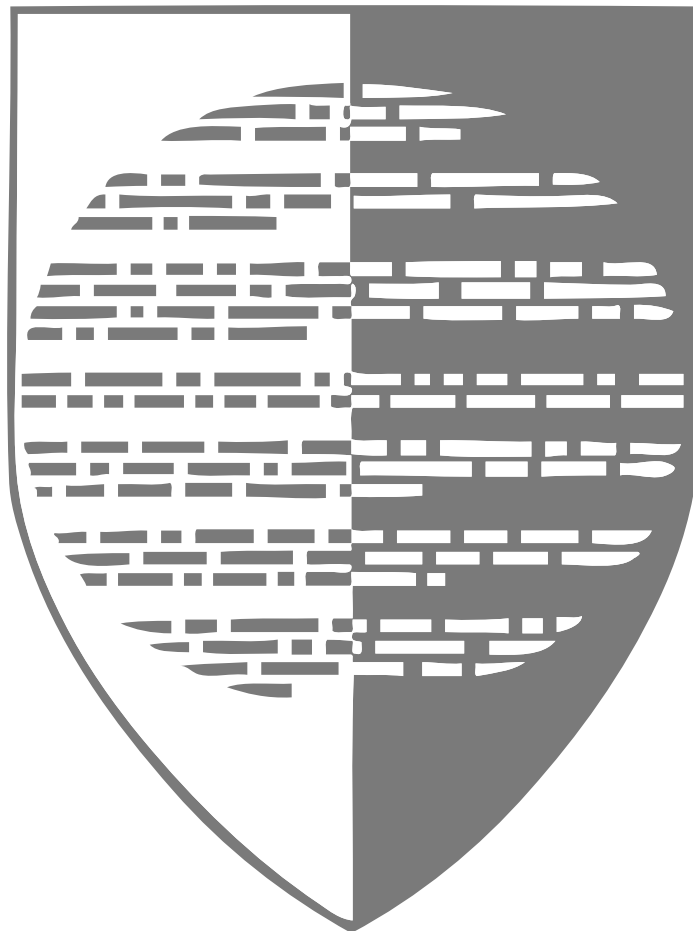
ISSN 2305-574X

# МОРАЛЬ

**РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ**

№ 1 (16)

Рік Вірності 2014



**ОСНОВИ ДУХОВНОЇ  
САМОБОРОНИ**



# ОСНОВИ ДУХОВНОЇ САМОБОРОНИ

## СИЛА ДОБРА У ЙОГО ВІДКРИТОСТІ

Ми живемо у світі, де свобода людини бути собою має постійно захищатися від протиправних посягань. Треба обороняти свій суверенітет особистості, свободу переконань, свободу душевності та самоствердження.

Є чимало видів агресивного впливу та маніпуляцій людською свідомістю, до яких ми звикли і захищаємося від них з більшим чи меншим успіхом. Наші душі ізолюють простими істинами «ідентичності», заражають страхом та корумпують нездійсненими обіцянками, будь-якою ціною прагнуть зробити нас частиною керованого натовпу.

Диктовка, що нам треба думати і як нам треба жити, постійно супроводжує нас у новинах в засобах масової інформації, у пізнавальних та розважальних продуктах, в рекламі, з боку оточуючих, суспільства, освітніх систем, сім'ї, церкви, держави. Наш внутрішній голос може і має бути сильнішим за цю диктовку, хоча слід прислухатися і бути також відкритими до всього оточуючого світу.

Суверенітет особистості ґрунтується на розумінні єдності всього сущого, здатності людини силою розуму та віри в себе узгодити все буття та бути центром буття. Є лише одне, з чим людина не може погодитися – це зло приниження людини: обман, насильство, обмеження та уневільнення душі. Адже утвердження суверенітету особистості, віри в найвищу цінність людини – це завжди добро, а приниження людини – це завжди

зло. Захист своєї душевності, тобто духовної автономії від будь-яких видів залежності, з якими людина не може погодитися – це духовний правозахист, самооборона.

У цій публікації конспективно викладено техніку духовної самооборони, душевного правозахисту (самозахисту) у двох текстах-«декалогах» (кожен з них складається з десяти пунктів).

Текст «Тези про захист людей від тоталітарних ідей» присвячений послідовному самоствердженню людської віри в себе, вірності собі, володіння собою з метою поборення зла тоталітарних ідей – тобто, ідей, які є зверхніми по відношенню до людини і тому становлять загрозу суверенітету особистості.

У тексті «Декалог неадекватності злу» показано, як творити добро, поборюючи зло. «Неадекватність» означає невідповідність. Тобто, неадекватність злу – це незгода зі злом, поборення зла, буття собою за досконалим зразком Бога.

Якщо ви не знайдете у цих текстах необхідного вам способу поборення певного конкретного зла, пам'ятайте, що загальною ідеєю поборення зла є безмежність людини, наша здатність фантазувати і втілювати свої фантазії. Можна починати фантазувати, уявляючи собі святе коло. Коло – символ релігійної віри в найвищу цінність людини, який символізує душу в центрі реальності. Як всередині кола, так і ззовні один чистий аркуш душі. Тому коло є умовним. Приберіть межі кола, вийдіть за межі, зрозумійте – «тут я, там я, все – я» – і ви подолаєте зло; це сила єдності людини з усією повнотою реальності, всеосяжності душі в просторі та часі.

Коло – досконалий початок розвитку, форма добра. Теорія зла у богослов'ї віри в найвищу цінність людини виходить з того, що зло теж має оманливу форму добра. Тільки його коло – не початок, а обмеження. Коло зла – це протилежність кола добра, так зване «коло революції», цикл поворотів від зла до добра і від добра до зла.

На підставі універсального морального критерію нашої релігії (самоствердження – добро, самозречення – зло) ми освоїли такі знання про зло:

1) Зло є обмеженим добром. Це добро, що заперечує добро, тобто протиставляє своє добро «чужому», «іншому», ізолюється від повної єдності буття.

2) Зло – бездушна сила. Яким би сильним воно не було, зло повністю або частково позбавлене сили людяності – віри в себе, вірності собі, володіння собою.

3) Зло не розвивається. Обмеженість зла зупиняє його у розвитку і повертає до вихідного недосконалого стану, тому що фантазія пригнічується запереченням. При цьому коло революції може бути яким завгодно широким залежно від сили зла, хоча й не безмежним, бо безмежність характерна тільки для добра.

У спотвореній логіці розуму, відмежованого від душі і цим зіпсованого під дією злої сили, місце ідеального займає заперечення. Спотворений розум заперечує себе, виходячи з міркувань ідеалізації своєї залежності та приниженості. Добро завжди перемагає зло, бо добро сильніше за зло, яке є всього лише обмеженим добром, імітацією добра, а справжнє добро є досконалим, необмеженим і всеохопним, всесильним завдяки божественному дару суверенітету особистості.

## **ТЕЗИ ПРО ЗАХИСТ ЛЮДЕЙ ВІД ТОТАЛІТАРНИХ ІДЕЙ**

1. Бути людиною – значить володіти собою і своїми ідеями. Кожна людина може вільно і самостійно формувати свій світогляд на підставі будь-яких ідей, вигадувати що завгодно,

розуміти і заперечувати що завгодно як завгодно, самотійно визначати, які ідеї і яким чином слід втілювати в життя. Будь-яку ідею її прихильники можуть вважати правильною і безумовно істинною, навіть якщо у ідеї тільки один прихильник.

2. Всі ідеї належать людям, які їх вигадують, поділяють і використовують на свій смак, вірять у них і заперечують їх, тлумачать їх і уточнюють їх, погоджують їх і протиставляють їх як душі завгодно.

3. Кожна людина може висловлювати будь-які ідеї будь-якими словами і символами, самотійно визначаючи значення слів і символів. Кожна людина може здійснювати будь-які ідеї будь-якими вчинками, приймаючи як належне природні наслідки своїх вчинків.

4. Ніхто не може нікому нав'язувати ніякі ідеї, смисли, символи, визначення як «надлюдські», «надцінні», «загальноприйняті» і «єдино правильні».

5. Свобода заперечення включає в себе свободу заперечення заперечення. Заперечення будь-яких ідей завжди може бути відкинуто. Вигадки про помилковість, хворобливість або злочинність відкинутих ідей можуть бути відкинуті як помилкові, хворобливі або злочинні. Заперечення ідей у формі приниження їх прихильників може розглядатися як самоприниження принижуючого і заперечуючого суб'єкта.

6. Будь-які ідеї, які зв'язують людину; які заперечують свободу волі; які заважають людині володіти собою, вірити в себе, зберігати вірність собі; ідеї, нав'язані людині проти доброї волі без усвідомлено зробленого вибору на підставі повної інформації; ідеї, що пригнічують розум, оволодівають проти людської волі почуттями і відчуттями та використовуються для маніпуляції людиною – слід вважати тоталітарними ідеями.

7. З тоталітарними ідеями необхідно боротися і долати їх. Кожна людина може захищатися від нав'язуваних їй тоталітарних ідей, ігноруючи їх, а також заперечуючи і висміюючи. Злій силі тоталітарних ідей слід протиставляти добру волю суверенної особистості.

8. Ніяка особистість, корпорація, релігія, ідеологія, наукова, моральна, економічна, політична, цивілізаційна, культурна, інтелектуальна чи правова доктрина, державна, громадська, самодіяльна інституція не може нав'язувати людям тоталітарні ідеї в якості обов'язкової умови для згоди і взаємодії. Якщо такі умови нав'язуються, люди можуть сміливо не погоджуватися з ними і продовжувати взаємодіяти так, ніби подібних умов не висувалося.

9. Ідеї не повинні використовуватися для заволодіння умами, примусу до самопожертви або самоприниження на чийсь користь. Зустрічаючись з таким зловживанням впливом тоталітарних ідей, люди сміливо й розумно допомагають один одному звільнитися від поневолення тоталітарними ідеями.

10. Ідеї повинні створюватися і використовуватися для самостійного розвитку людської особистості, відкритого розуму, доброї волі; енергетичних почуттів, які усувають або обходять всі мислимі обмеження, допомагають людині осягати і творчо додумувати всю повноту вічного буття, відчувати себе центром і власником всього буття, які об'єднують людину з усім всесвітом і з усім людством співвласників всесвіту; для примирення протилежностей, успішного і щасливого узгодженого розвитку всіх без винятку життів; для взаєморозуміння і корисної взаємодії всіх без винятку людей незалежно від походження, переконань чи інших дійсних і уявних особливостей тіла і свідомості.

# ДЕКАЛОГ НЕАДЕКВАТНОСТІ ЗЛУ

1. Не прожити жодного дня марно, але прожити кожен день з користю і з задоволенням.

2. Не піддаватися лінощам розуму, але не зациклюватися на думках, які заважають жити.

3. Не брати участь у безглузвих і нудних справах та зборах, але влаштовувати потрібні, радісні справи і зібрання, активно брати участь в них.

4. Не віддавати забагато тим, хто мені нічого доброго не зробив, але поважати кожного, хто мені нічого поганого не зробив.

5. Нікого і нічого не боятися більше, ніж навчив життєвий досвід, але до всього і до кожного ставитися уважно і творчо.

6. Не приймати подарунків, які заважають жити, але всіма своїми благами щедро ділитися з нужденними, поки це не заважає жити.

7. Вважати буднями свята, які заважають жити, але влаштовувати собі та іншим свята, коли душа бажає.

8. Не змушувати нікого жити зі мною за моїми правилами і спілкуватися моєю мовою, але при взаємній згоді з усіма охоче спілкуватися будь-якими мовами і жити за будь-якими правилами.

9. Не боротися з тим, що можна ігнорувати, але вчитися використовувати собі на радість та втіху все що завгодно і коли завгодно.

10. Цінувати самотність більше за нерозумні та агресивні об'єднання, але завжди відчувати себе заодно з усіма одинаками, зберігати єдність з усім розумним і люблячим людством.



# ТЕОЛОГІЧНІ ДОСЛІДЖЕННЯ

## СИЛА ЗЛА

Моральне богослов'я, теорія добра та зла є важливою складовою віровчення релігійної віри в найвищу цінність людини. Природу зла не менш важливо розуміти, ніж природу добра. Універсальний моральний критерій нашої релігії полягає в тому, що утвердження найвищої цінності людини є добро, приниження людини є зло. Священне писання містить чимало пояснень стосовно природи зла. Наприклад, користуючись алфавітним покажчиком, що був опублікований разом зі Священним писанням у № 1 (39) релігійного бюлетеня «Ідеаліст», за словом «Зло» знаходимо наступні посилання: Симв. 18-33; Пер. 16; Люд. 3-4; Діал. 34, 48. Важливо уважно прочитати і усвідомити зміст цих уривків Священного писання, пройтися по відповідних перехресних посиланнях, перш ніж ставити питання та шукати відповіді на них для глибшого розуміння природи зла.

Одне з таких питань – в чому сила зла? Як бездушне зло, безумство може об'єднувати людей? Адже ми віримо, що спільноти є душами (Діал. 55-56), що люди об'єднуються у довірній співпраці, розумній солідарності. Об'єднання людей навколо зла у спостерігача-мораліста викликає спокус творення собі ворога, одушевлення зла, тобто визнання злими людських душ, тоді як ми знаємо зі Священного писання, що кожна душа є досконало доброю. Ми вважаємо не більш ніж способом посміятися над собою і нагадати собі про необхідність уникати вчинення гріхів ідеї так званих «злих духів», «диявола», «сатани» – казкових ворогів людства, значення яких часто перебільшується в інших релігіях для того, щоб спонукати до віри шляхом залякування, що у нашій релігії робити не

прийнято. Віра, заснована на страху, є безумною та безсилою.

Сила – це єдність, узгодженість буття, взаємодія чинників, що рухають буття. Сила може бути тим, що творить і чим володіє людина або, навпаки, тим, чому підкоряється і від чого залежить людина. Зрозуміло, що ці два підходи є моральними антиподами: перший підхід розвиває розум, веде до розвитку і множить добро, другий підхід зумовлений безумством, виправдовує деградацію і допускає зло. Тобто, сила може бути як душевною (сила добра), так і бездушною (сила зла).

Силою душі є віра (Симв. 9). Силою зла є пристрасті (Пер. 4). Пристрасті характерні для людського тіла, проявляються у дії інстинктів, бездушних рефлексів та рефлексій свідомості, у простих потребах, почуттях, відчуттях, тощо. Але пристрасті можуть служити і душі (Симв. 10), коли вони є керованими та спрямованими на володіння собою, підпорядковані людській самодисципліні.

Можна сказати, що некеровані пристрасті псує людину, порушують її суверенітет особистості, роблять її залежною від стихії зла. Тобто, віра може узгоджуватися з пристрастями, але і припиняти пристрасті, в цьому її керуюча сила на людському життєвому шляху розвитку та щастя. На прикладі пристрастей видно, що сила душі є розумною силою, тоді як сила зла позбавлена розуму. Розумну людину пристрасті поєднують зі світом, а нерозумне тіло пристрасті відокремлюють від душі, підкоряють це тіло зовнішнім впливам, чи то стихії зла, чи то маніпулюванню злої сили.

Зла сила є очевидною формою зла. Ми заперечуємо богохульні уявлення про те, що якихось людей Бог міг створити злими за своєю природою, оскільки ми вважаємо кожну людину доброю. Але ми визнаємо, що єдності душі та тіла можуть перешкоджати ті чи інші бездушні й нерозумні злі сили, яких не треба боятися, хоча їх треба вивчати та вчитися ними володіти,

перетворюючи їх на знаряддя добра – адже злою є лише та сила, якою не володіє добра воля душі. Злі сили є недосконалостями буття, що долаються в процесі людського розвитку.

У Символі віри, 24 сказано, що зло може об'єднати двох чи більше людей, розчинити їх особистості, отруїти їх душі жагою приниження. Цим твердженням ілюструються тези про силу зла та оманливість його форм. Власне, наївні матеріалістичні уявлення про існування «невиправно злих людей», які ми заперечуємо, пояснюються оманливою формою зла, коли прояви злої сили виглядають як нібито розумні міркування та дії людини. Треба розуміти, що коли людина діє під впливом пристрасті, яка сильніша за розум, наприклад – того ж страху, вона не володіє собою і раніше послідовний розум залишається тільки формою, оболонкою, видимістю людяності. Насправді в такій ситуації ми бачимо перед собою не людину, а інстинктивно реагуючу істоту, бездушне втілення сили зла.

У наведеному фрагменті слова Божого йдеться про об'єднання двох чи більше людей з тієї причини, що зло не може об'єднати одну людину, як це робить душевність, тобто – зло не може об'єднати людину з усім світом. Ніяка сила зла не може створити таке одиничне досконале об'єднання, яке є душею, всеохоплюючим одушевленням буття.

Зло роз'єднує людину зі світом. Сила зла є межею розвитку людини, зупинкою у розвитку, коли людина припиняє опановувати себе і дозволяє гріхам осквернити святиню свого володіння собою. Злий розум – видимість людяності за формою, а по суті замкнена свідомість, ізольована від Бога стихією злої сили. Але зло є станом розуму і ні в якому разі не може розглядатися як сутність розуму. Злих сил не слід боятися, особливо не варто у паніці принижувати людську душу грішника, бо це також буде гріхом, проявом злої сили страху. Поки людина залишається людиною, вона здатна побороти

впливи злих сил, особливо за допомогою і за підтримки добрих людей. Добрий розум є відкритим розумом, що у безперервному саморозвитку усвідомлює та опановує єдність та безмежність буття. Вчення про єдність буття релігійної віри в найвищу цінність людини базується на понятті досконалого початку, що розкривається у тексті Досконалий початок – першому тексті Священного писання. Там же єдність буття візуалізується у формі чистого аркуша, на якому людина може уявляти будь-які межі, в тому числі кола, точки. Чистота аркуша уособлює душевність, досконалість, а межі людина уявляє для зручності на підставі тих чи інших пристрастей, впливів, сил. Сила віри в себе, наприклад, змальовується у формі символу нашої релігії – кола, що зображає людину в центрі всесвіту: всередині досконалість внутрішнього світу, зовні досконалість зовнішнього світу, і вони єдині та подібні. Уявляючи собі межі, людина заперечує досконалість. І добрий розум усвідомлює умовність будь-яких меж, бачить ідеалом свого розвитку єдність зі всім світом.

Межі є лише частиною буття доброго розуму. Сила добра є удосконаленням, що включає в себе, але не вичерпується відмежуванням. Натомість сила зла є відмежуванням заради відмежування, вічним запереченням. Зла сила виявляється у запереченні та руйнуванні, навіть якщо її оманлива форма заспокоює наївний розум безплідними мріями про розвиток та творення на руїнах та у спустошенні, спричиненому злою силою.

Добре об'єднання людей є договірним та добровільним і базується а розвитку людини у процесі співпраці. Натомість зле об'єднання оволодіває людиною, руйнуючи її суверенітет, її володіння собою і перетворюючи людське тіло на частину бездушної злої сили. У візуалізації досконалого початку розвиток доброго об'єднання є розсуванням меж кола –

душевної спільноти аж до стирання усіх меж та перетворення душі у досконалу єдність всього буття в цілому, тоді як зле об'єднання є перетворенням буття на суцільну межу, на одну точку, відмежовану від досконалості.

У спотвореній логіці розуму, відмежованого від душі і цим зіпсованого під дією злої сили, місце ідеального займає заперечення. Спотворений розум заперечує себе, виходячи з міркувань ідеалізації своєї залежності та приниженості. Таке заперечення і породжує об'єднання двох та більше людей, які піддалися гріху самозаперечення: їх об'єднує не реалізація спільного задуму, а спільне приниження перед фактом спільної біди, конфлікту, змагання, боротьби, тощо. Тобто, між ними виникає вимушена, а не добровільна взаємодія, яку важко вважати згодою чи договором і взагалі неможливо вважати душевною спільнотою, якщо тільки не обманювати себе.

Розум, логіка якого спотворена силою зла, може навіть зберігти якісь зачатки філософського мислення, тільки його ідеалізм стає обмеженим – відмежувальним, войовничим, заперечувальним. Спотворюються і початки креативного ідеалізму, він стає войовничим матеріалізмом. Принципи єдності матеріального з ідеальним та творчого розвитку підміняються запереченням ідеального та змагальним розвитком. Закони креативного ідеалізму стають пародіями на філософію, виправданням гріхів замість розуміння буття: ідеалізація дійсного перетворюється на заперечення дійсного (виправдання обмеженості, обману), здійснення ідеального – на здійснення запереченого (виправдання непослідовності, непорядності), ідеалізація ідеального – на заперечення заперечення (виправдання залежності, безвір'я).

Слід зазначити, що в принципі заперечення може бути всеохопним, коли добрі люди, прагнучи оволодіти злою силою і перетворити її на добру, беруть за точку відліку цю спотворену

логіку та розвивають її у звичному для віри в найвищу цінність людини напрямку єдності буття, пробуджують віру, маніпулюючи тими ж пристрастями, якими раніше віру руйнувала зла сила. Найпростішим і здавна відомим підходом такого характеру є подолання сильного зла малим злом (Люд. 3.5). Чеснотою послідовності долається безчестя спотворення, і, послідовно називаючи ідеалізацію запереченням, ми заперечуємо заперечення та зрештою приходимо до свідомої віри в найвищу цінність людини у її найвищому прояві – ідеалізації ідеального. Іншими словами, коли зла сила зберігає форму доброї душі, нею легше оволодівати, розвиваючи логіку цієї форми і зрештою приводячи у відповідність форму та зміст буття, повертаючи зв'язок душі й тіла, нагадуючи душі про необхідність досконалого володіння собою.

Зла сила робить все буття недосконалим, але не заважає нам удосконалювати його, оскільки боротьба зі злом – частина сенсу життя людини (Симв. 46). Зло буває сильним, але віра в найвищу цінність людини завжди сильніша за зло (Симв. 25). Це означає, що нема такої злої сили, яку б ми не могли подолати силою віри в найвищу цінність людини – своєю вірою в себе, вірністю собі, володінням собою; людськими добрими думками і добрими ділами.

## ДУША ВІЧНА

У нас, віруючих в найвищу цінність людини, кожен день – свято звільнення від страху. І сьогодні теж мене надихає це свято. Не бійтеся починати життя з чистого аркуша! Дехто вважає, що людина може померти. Це непорозуміння. Людина безсмертна. Людська душа безмежна у просторі та часі. Кожен кінець – це початок, все починається з душі. Тому, коли нам кажуть, що хтось помер чи воскрес, ми відповідаємо: «Людина живе вічно! Розвитку і щастя!».

# КОЛО РЕВОЛЮЦІЇ

Коло – символ релігійної віри в найвищу цінність людини, який символізує душу в центрі реальності. Насправді як всередині кола, так і ззовні чистий аркуш. Тому коло є умовним. Уявна межа кола підкреслює єдність людини з усією повнотою реальності, всеосяжність душі в просторі та часі.

Коло – досконалий початок розвитку, форма добра. Але зло теж має оманливу форму добра. Тільки його коло – не початок, а обмеження. Це коло революції, цикл поворотів від зла до добра і від добра до зла. На підставі універсального морального критерію нашої релігії (самоствердження – добро, самозречення – зло) ми оволоділи такими знаннями про зло. По-перше, зло є обмеженим добром. Це добро, що заперечує добро. По-друге, зло – бездушна сила. Яким би сильним воно не було, зло позбавлене сили людяності – віри в себе, вірності собі, володіння собою. По-третє, зло не розвивається. Обмеженість зла зупиняє його у розвитку і повертає до вихідного недосконалого стану, тому що фантазія пригнічується запереченням. При цьому коло революції може бути яким завгодно широким залежно від сили зла.

Цикл розвитку, відомий нам з філософії креативного ідеалізму, з урахуванням знань про зло дозволяє детально описати коло революції. Для цього ми доповнюємо цикл розвитку його протилежністю, циклом недосконалості, де місце ідеалізації займає заперечення. Ось приклади руху по колу революції. За годинниковою стрілкою: марність – фантазія – творчість – творення – корисність – спеціалізація – формалізм – обман – марність. Проти годинникової стрілки: марність – обман – злодіяння – самопожертва – корисність – гордість – жадібність – ілюзії – марність.

Рухаючись від зла до добра шляхом утвердження добра чи заперечення зла, ми можемо вийти з кола, визнавши добро злом у зв'язку із недостатністю добра, або рухатися далі по колу, обмежуючись досягнутим добром, з наслідками, подібними до описаних вище прикладів. Але й виходячи з кола революції, ми потрапляємо у нове, більш широке коло революції, з якого нам теж доведеться вийти.

## КРУГ РЕВОЛЮЦІИ

Круг – символ релігійної вери в найвищу цінність людини, який символізує душу в центрі реальності. На самому ділі і всередині кола, і зовні чистий лист, тому круг умовний. Мнімий меж кола підкреслює єдиність людини з усією повнотою реальності, всеохопність душі в просторі і часі.

Круг – ідеальне початок розвитку, форма добра. Але зло теж має обманливу форму добра. Тільки його круг – не початок, а меж. Це круг революції, цикл поворотів від зла до добра і від добра до зла. На основі універсального морального критерію нашої релігії (самоутвердження – добро, самоотречення – зло) ми отримали такі знання про зло. По-перше, зло є обмеженим добром. Це добро, заперечуюче добро. По-друге, зло – бездушна сила. Яким би сильним воно було, зло позбавлено сили людяності – вери в себе, вірності собі, володіння собою. По-третє, зло не розвивається. Його межність зупиняє зло в розвитку і повертає до початку неідеальному стану, тому що фантазія заперечується запереченням. При цьому круг революції може бути скільки завгодно широким в залежності від сили зла.

Цикл розвитку, відомий нам з філософії креативного ідеалізму, з урахуванням знань про зло дозволяє детально описати круг революції. Для цього ми доповнюємо цикл розвитку його



противоположностью, циклом несовершенства, где место идеализации занимает отрицание. Вот примеры движения по кругу революции. По часовой стрелке: бесполезность – фантазия – творчество – созидание – полезность – специализация – формализм – обман – бесполезность. Против часовой стрелки: бесполезность – обман – злодеяние – самопожертвование – полезность – гордость – жадность – иллюзии – бесполезность.

Двигаясь от зла к добру по пути утверждения добра или отрицания зла, мы можем выйти из круга, сочтя добро злом в силу недостаточности добра, или двигаться дальше по кругу, ограничиваясь достигнутым добром, с результатами, подобными описанным в приведенных выше примерах. Но и выходя из круга революции, мы попадаем в новый, более широкий круг революции, из которого нам тоже придется выходить.

## THE CIRCLE OF THE REVOLUTION

The Circle is an symbol of religious faith in the greatest value of the human, which symbolizes the soul in the centre of reality. In fact, both inside the circle and outside are the clean sheet. So we see the circle only as formality.

Imaginary border of the circle emphasizes the unity of the human with the fullness of reality, all-encompassing soul in space and time.

Circle is the perfect beginning of the progress, the form of the good.

Also the evil have deceptive form of the good. But his circle isn't beginning, his circle is limitation. It is the circle of revolution,

the circling between evil and good.

On the basis of universal moral criterion of our religion (self-establishing is good, self-negation is evil) we acquire such knowledge about the evil:

1) Evil is the limited good, the good that opposing the good.

2) Evil is the soulless force. No matter how strong it may be, it lacks forces of humanity, such as self-perfection, self-faithfulness, self-ownership.

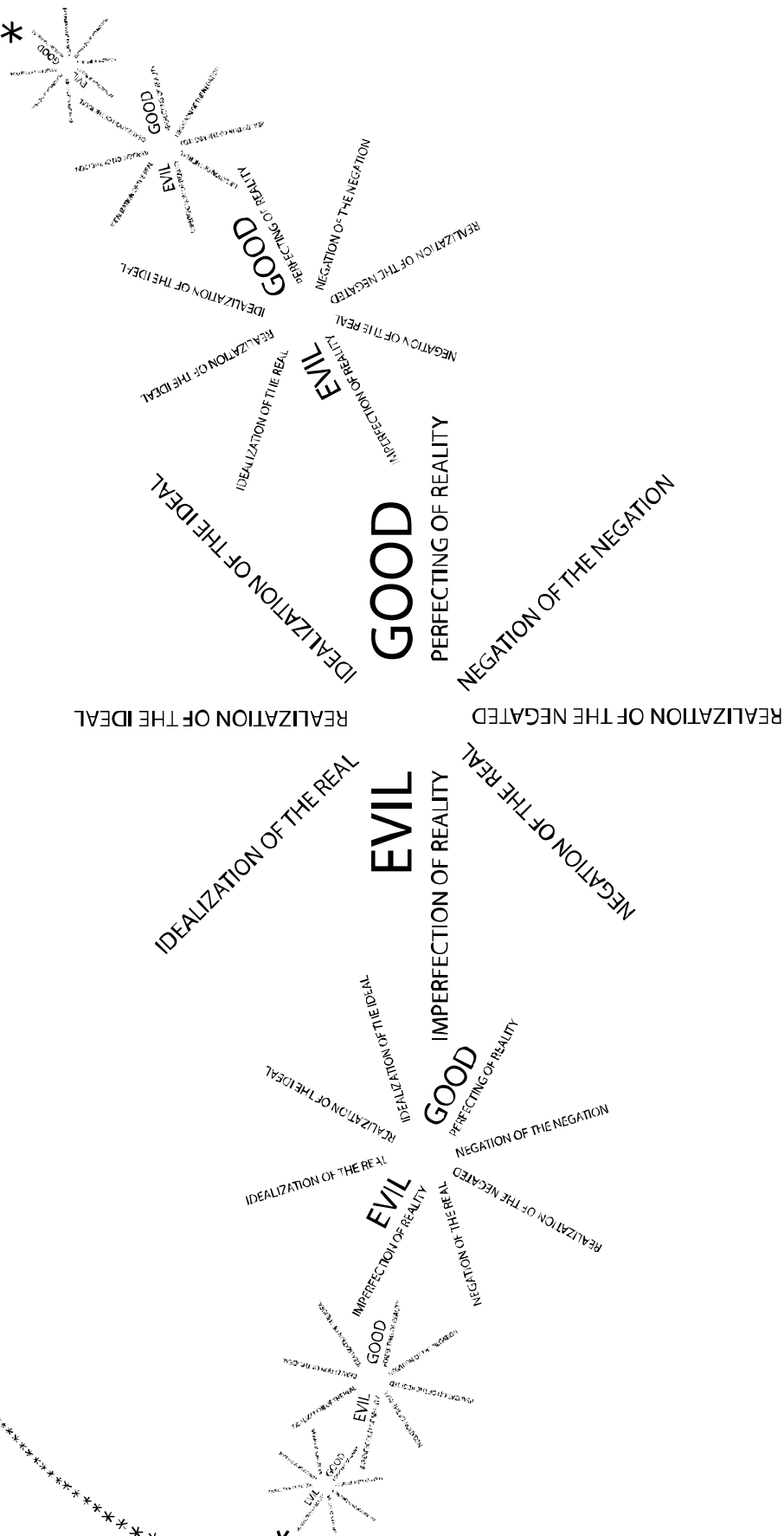
3) Evil does not progress. Due to the limitations the evil stops and turn to its imperfect source, because imagination is suppressed by the negation. But the circle of revolution can be arbitrarily wide, depending on the forces of evil.

The cycle of the progress, known to us from the God-given philosophy of creative idealism, taking into account the knowledge about the evil allows a detailed description of the circle of the revolution. To do this, we complete the cycle of progress with the opposing cycle of imperfection, which replace the idealization with the negation.

Here are examples of the circling revolution. Clockwise: uselessness – imagination – realization – creation – usefulness – specialization – formalism – deception – uselessness. Counterclockwise: uselessness – deception – evil-doing – self-sacrifice – usefulness – pride – greed – illusions – uselessness.

To move from the evil to the good by the path of establishing good or negating evil, we can get out of the revolutionary circle with the considering the good as the evil because of insufficiency of good. Also we may stay circling if the achieved good is enough for us, with results similar to those described in the examples above. Interesting that when we leave the circle of the revolution, we find ourselves in a new, wider circle of revolution, and we must go out from the circle of revolution again.

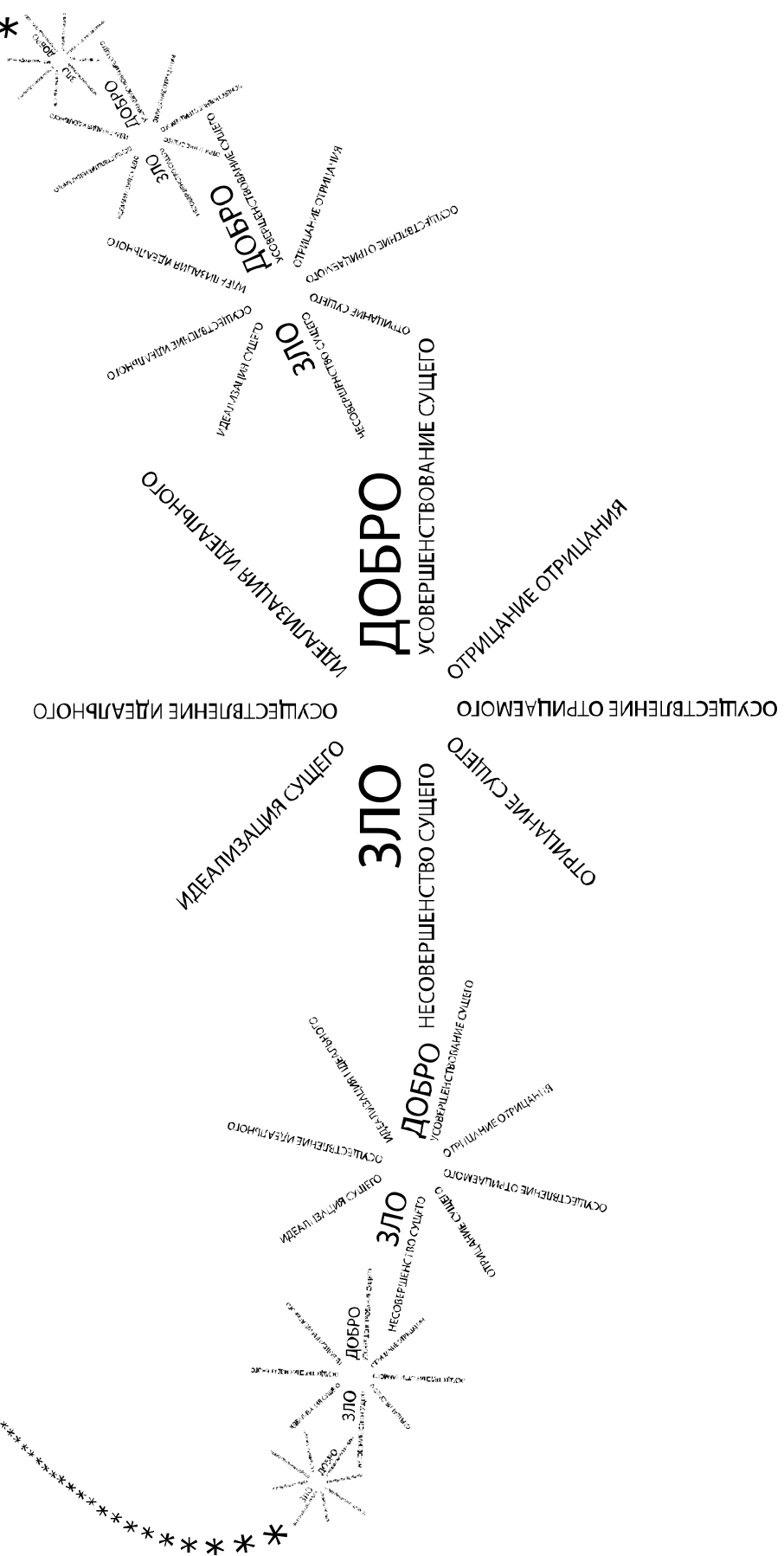
**The Circle of Revolution** symbolises cyclicity of history.  
Each point of this circle is a small circle of revolution.  
When we decide to turn around from the good, we doing evil.  
When we decide to turn around from the evil, we doing good.



РевOLUTIONный круг символизирует заикленность истории. Каждая точка этого круга является революцией в миниатюре. Когда мы решаем с добром, начинаем творить зло. Когда мы решаем злом, начинаем творить добро.

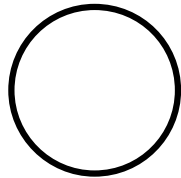
КОГДА МЫ РЕШАЕМ ЗАКРУГЛЯТЬСЯ СО ЗЛОМ, НАЧИНАЕМ ТВОРИТЬ ДОБРО.

КОГДА МЫ РЕШАЕМ ЗАКРУГЛЯТЬСЯ С ДОБРОМ, НАЧИНАЕМ ТВОРИТЬ ЗЛО.





**ВИЗНАЧЕННЯ ДОБРА І ЗЛА  
ЩОДО ВІРНОСТІ БАНДЕРІВЦІВ**



**ВИЗНАЧЕННЯ**

**ВІДПОВІДНО ДО СЛОВА БОЖОГО**

**№ 25/2013**

7 лютого 2014 року Хранитель віри Української Душевної спільноти Ю. Шеляженко, розглянувши матеріали процесу визначення добра і зла стосовно публікацій П. Іванишина «Свято еротичного долара», «Проблема влади», «Від "стада виборців" до народу», «У межах і за межами колоніалізму» на сайті «Українська правда», «Свобода і базові типи суспільних світоглядів», «Перспектива національного ордену», «Осмислення мистецтва у вісниківців та Ганса Зедльмаєра: герменевтичні паралелі» на сайті «Науково-ідеологічний центр імені Дмитра Донцова» –

**ВСТАНОВИВ:**

Рішенням Хранителя віри від 14 лютого 2013 року почато даний процес визначення добра і зла. Визначено коло учасників процесу: Петро Іванишин, секретар Науково-ідеологічного центру імені Дмитра Донцова; редакція сайту «Українська

правда». Запропоновано учасникам процесу до 24 лютого 2013 року надати свої доводи по суті процесу, зокрема, пояснити, чи вважають вони за необхідне протиставляти націоналістичну традицію іншим традиціям або розвивати націоналістичну традицію через її узгодження з іншими традиціями, зокрема, традицією особистої людської віри в себе (вірності собі у саморозвитку, творчого володіння своїм улюбленим всесвітом, подолання своїх та чужих недосконалостей, що поневолюють людину).

Доводів по суті процесу учасниками процесу не надавалося. Про відмову від участі у процесі учасники процесу не заявляли.

Ініціюючи даний процес (Код. 7), Хранитель віри виходив із наступних міркувань.

Метою душевної спільноти є досконалість (Священне писання, розділ Організація, текст Регламент душевної спільноти, 1.2).

Відповідно до традиції Української Душевної спільноти, що ґрунтується на слові Божому, досягнення досконалості неможливе без подолання гріхів гордині та індивідофобії. Богословський аналіз зазначених гріхів неодноразово давався у рішеннях Хранителя віри та публікаціях у релігійному бюлетені «Ідеаліст» і може бути підсумований таким чином.

Гріхом гордині є протиставлення свого чужому. Гріх гордині заважає узгодженню традицій, знаходженню в усіх традиціях єдиної істини: вірності собі, всеохопності світогляду та поборення усіх своїх і чужих недосконалостей, які заважають розвитку традиції. Гріх гордині суперечить Божим настановам: не твори собі ворога (Священне писання, розділ Оповідання, текст Любов, 15); хто принижує себе і людей, творить зло (Священне писання, розділ Одкровення, текст Символ віри, 21).

Гріхом індивідофобії є страх перед самотністю та одинаками, панічне небажання залишитись наодинці з собою та

зі світом. Гріх індивідофобії заважає людям вірити в себе і, розуміючи, що розумний задум однієї людини є першопричиною усіх удосконалень буття, силою віри підкріплювати власну добру волю та особисто дієво творити добро, сприяти творенню добра добрими думками, словами та ділами. Гріх індивідофобії суперечить Божим настановам: людина як самоцінна автономна душа належить собі на засадах доброї волі, моральності, солідарності, мудрості і має мислити себе окремою спільнотою, що не заважає людині брати участь в інших спільнотах (Священне писання, розділ Організація, текст Декларація суверенітету особистості), а також мислити себе всесвітом (Священне писання, розділ Одкровення, текст Досконалий початок, 9); кожна людина може без посередників звертатись до Бога подумки і отримувати у відповідь безумовно істинне одкровення (Священне писання, розділ Обряд, текст Ритуали священного обряду, 1); вір в себе і твори добро, володій собою (Священне писання, розділ Осмислення, текст Діалог, 64).

Виходячи з викладеного, публікації П. Іванишина «Свято еротичного долара», «Проблема влади», «Від "стада виборців" до народу», «У межах і за межами колоніалізму» на сайті «Українська правда», «Свобода і базові типи суспільних світоглядів», «Перспектива національного ордену», «Осмислення мистецтва у вісниківців та Ганса Зедльмаєра: герменевтичні паралелі» на сайті «Науково-ідеологічний центр імені Дмитра Донцова» викликають сумнів у їх досконалості.

У публікації «Свято еротичного долара» автор протиставляє свої традиції любові до Творця, вірності церкві та батьківщині чужим для автора західним традиціям підприємливості та лібералізму, зневажливо називає «святком банального заробітку, святком мамони, святком еротичного долара» свято поціновувачів романтичної любові – день Святого Валентина, традиція відзначення якого прослідковується від давньоримських



луперкалій і традиційно узгоджена як з християнством (зокрема, в англіканській церкві, протестантських церквах, до 1969 р. в римо-католицькій церкві), так і з численними світськими традиціями сучасності; висловлює побоювання щодо сімейного та приватно-особистого егоїзму. Таким чином, у цій публікації вбачаються ознаки гріхів гордині та індивідофобії.

У публікації «Проблема влади» автор протиставляє свою традицію національно-державницького мислення чужій для автора традиції соціально-демократичного мислення, ігноруючи подібність зазначених традицій та закликаючи до здобуття і втримання влади в Україні політичною елітою односторонців, при тому, що політичну еліту односторонців, яка вже здобула і втримує владу в Україні, автор звинувачує у численних гріхах, справедливо закидаючи їй саме елітарність, незрозумілість для народу та протиставленість інтересам народу, і уникає очевидного питання, як запобігти поширенню згаданих ним чужих гріхів у своєму середовищі. Таким чином, у цій публікації вбачаються ознаки гріху гордині.

У публікації «Від "стада виборців" до народу» автор, посилаючись на очевидні несправедливості виборчого процесу та низьку явку виборців, висловлює гнів та розчарування стосовно «виборів без вибору» і без будь-якої раціональної критики, одними цими почуттями намагається підкріпити протиставлення своєї традиції «наступального націоналізму» політичної партії ВО «Свобода» чужим для автора політичним традиціям із зневажливим описом їх інституцій: «антиукраїнська Партія регіонів»; «безідейно-космополітичний "Фронт змін"»; «українські реваншисти (КПУ)»; окрім того, автор засвідчує страх перед світоглядним самовизначенням людини, стверджуючи, що «"я" мусить бути національне». Таким чином, у цій публікації вбачаються ознаки гріхів гордині та індивідофобії.

У публікації «У межах і за межами колоніалізму» автор протиставляє свою традицію бачення революційної ситуації в Україні, спричиненої нехтуванням патріотично-державницькими, національними інтересами чужій для автора традиції збереження та удосконалення існуючої української державності, мультикультурної демократії, громадянського суспільства та прав людини, зневажливо та ірраціонально стверджує про внутрішню окупацію України антиукраїнським олігархічним криміналітетом нібито за сприяння «ліберастичних інтелектуалів», «демократично-ліберальних активістів», що утвердили «неоколоніальну космополітичну доктрину», «щоб відтворити в Україні не національну державу українців, а псевдodemократичну неоколонію»; явно побоюється захисту прав людини, перебільшуючи його роль в політичному процесі державотворення та висловлюючи ворожість до правозахисного лібералізму. Таким чином, у цій публікації вбачаються ознаки гріхів гордині та індивідофобії.

У публікації «Свобода і базові типи суспільних світоглядів» автор протиставляє свій «націоналістичний світогляд» чужим для нього типам «імперського світогляду», серед яких він називає гуманізм, анархізм, лібералізм, демократизм, соціалізм, комунізм, псевдо-традиціоналізм; висловлює ірраціональні, нічим не обгрунтовані побоювання, що, нібито, поза націоналістичною традицією людина є рабом своєї гордині й егоїзму. Таким чином, у цій публікації вбачаються ознаки гріхів гордині та індивідофобії.

У публікації «Перспектива національного ордену» автор протиставляє свою традицію самоорганізації на зразок ордену на засадах віри, непомильності й виключності, елітарності чужій для нього традиції партійної самоорганізації на засадах знання, компромісу, масовості, хоча й визнає їх сумісність, допускаючи створення партії, підпорядкованої ордену; висловлює ворожнечу

і страх перед самотійністю людини як власника всіх ідей, стверджуючи, що людина має служити ідеї, а не ідея людині, заперечуючи благословенне Богом узгодження ідей їх власниками-людьми. Таким чином, у цій публікації вбачаються ознаки гріхів гордині та індивідофобії.

У публікації «Осмислення мистецтва у вісниківців та Ганса Зедльмаєра: герменевтичні паралелі» автор протиставляє свою традицію національно-пропагандистського літературного процесу «вісниківців» (Донцов, Маланюк та ін. автори «Літературно-наукового вісника», що видавався у Львові під редагуванням Д. Донцова у 1922—1932 рр.) чужій для нього традиції «модерної західної літератури», яка мало пропагандує велич традиції і забагато змальовує злочинні відхилення, що Донцов зневажливо трактував як приноровлення до вульгарного смаку голоти; висловлює побоювання щодо самотійності митця, стверджуючи, що справжній митець підпорядковується «волі великої культури». Таким чином, у цій публікації вбачаються ознаки гріхів гордині та індивідофобії.

Послідовно розвиваючи процес визначення добра і зла на підставі вказаних вище міркувань та обставин, встановлених рішенням Хранителя віри від 14 лютого 2013 року, у подальшому Хранитель віри встановив наступне.

Петро Іванишин є сином Василя Іванишина, нині покійного засновника та провідника душевної спільноти «Тризуб» імені Степана Бандери, що позиціонується як дієва всеукраїнська націоналістична організація з орденським типом мислення і чину, яка в умовах повної ідейної дезорієнтації суспільства взялася за продовження незавершеної справи української нації – довершення української національної революції для здобуття Української Соборної Самостійної Держави. У книзі хранителя віри (Головного Командира) даної душевної спільноти Д. Яроша вказується на те, що Науково-

ідеологічний центр ім. Д.Донцова створений побратимами «Тризуба» і є ідеологічною референтурою об'єднаного націоналістичного руху. З викладеного вбачається, що «Тризуб» та Науково-ідеологічний центр ім. Д.Донцова є симфонічними продовжувачами спільної традиції, мають спільний суверенітет особистості та складають одну душевну спільноту.

Прагнучи до досконалості, Українська Душевна спільнота долає гріх неуважності (Симв. 26) і внаслідок тривалого спілкування з Богом на підставі значущого для даного процесу одкровення бере до уваги той факт, що з системного аналізу одкровень душевної спільноти Іванишина-Яроша вбачається справедливим твердження даної душевної спільноти, що її метою є пробудження войовничого християнського (козацького) духу в Україні.

Водночас слід критично сприймати міфологеми даної душевної спільноти про те, ніби вона є ідеалістичною та керується християнським принципом вищості духовного над тлінним. Ідеалізм є творенням, матеріалізм – боротьбою (Священне писання, розділ Осмислення, текст Креативний ідеалізм, 7, 8). Як бойовий орден, душевна спільнота Іванишина-Яроша є суто матеріалістичною душевною спільнотою, яка ставить у своїй діяльності завдання досягнення досконалості шляхом боротьби проти зла, пошуку та знищення ворогів.

В зв'язку з цим не слід оцінювати публіцистику ідеологів цієї душевної спільноти з наших ідеалістичних позицій, вимагаючи від неї формальної безгрішності. Матеріалістичні душевні спільноти, самовдосконалюючись способом заперечення заперечення (що симетрично відповідає нашому законові розвитку через ідеалізацію ідеального, згаданому в Священному писанні, Креативний ідеалізм, 13), агресивно творять на підставі власних недосконалих відчуттів і так само агресивно

заперечують у загальнолюдському прагненні до досконалості свої власні фантазії, стверджуючи свої справжні цінності через боротьбу проти своїх ворогів, через схвальне мовчання та непоборювання щодо друзів, через утримання від агресії щодо табуйованих об'єктів та феноменів, ситуативні прояви вірності власній глибоко прихованій ідеалістичній традиції.

Оскільки будь-яка матеріалістична ідеологія, в тому числі чинна ідеологія душевної спільноти Іванишина-Яроша, ґрунтується на запереченні ідей та ствердженні почуттів, найбільш правильним підходом є первинна оцінка подібної ідеології як богохульної за формою та невизначеної за змістом, оскільки сказано в Священному писанні: буття є чистий аркуш (Досконалий початок, 3). Бог пропонує нам в Священному писанні володіти собою, долаючи зло, в т.ч. формального богохульства, у спосіб відмежування свідомості від зла (Діалог, 66). Але у разі виявлення, що богохульна за формою матеріалістична ідеологія за змістом являє собою вірність добрій релігійній традиції, вона може бути визнана добром як прояв вірності традиції, вірності собі, послідовності.

Аналізуючи зміст творів Д. Яроша, Хранитель віри дійшов висновку, що після відкидання численних суто матеріалістичних заперечень заперечень основою творчого світогляду душевної спільноти Іванишина-Яроша вбачається вірність Українській Греко-Католицькій Церкві, яка у традиції Української Душевної спільноти вважається доброю релігійною організацією.

Так, загальновизнані вороги УГКЦ, ворожі до УГКЦ псевдо-релігійні утворення («секта Догнала», тощо) є ворогами душевної спільноти Іванишина-Яроша. Декларується лицарський орденський устрій, що наслідує традиційні зразки священного воїнства. Висловлюються амбіції пропонувати УГКЦ кандидатів у священники. Серед настанов своїм учасникам

душевної спільноти, воїнам-лицарям, ідеологи даної душевної спільноти особливо наголошують на необхідності виконання своїх обов'язків перед церквою, сповіді, причастя, тощо, в деталях орієнтуючись саме на обрядовість греко-католиків.

Віруючі в найвищу цінність людини не є християнами, але Бог дарував нам Священне писання, в якому сказано: Християнство досконале, бо вчить мудрій любові (Діалог, 12). Ми враховуємо, що на відміну від мудрої любові може бути і грішна любов, причому гріхи часто є зворотним боком досконалості. Так, у нашому Священному писанні, тексті Любов, 2-9, 15 сказано, яким життєвим шляхом веде людей любов і де треба зупинитися, щоб залишитись в царині добра і не дати злу поглинути власну душу й тіло: «Любиш своє, не озираючись на чуже. Чим більше любиш, тим більше маєш. Що не можна любити, вважаєш перешкодою. Долаєш перешкоди, а їх все більше. І приходить страх, ніби є чиясь зла воля, що нищить любов. І приходить ненависть: йдеш в бій проти всіх, починаючи з себе, в ім'я любові. Тоді згадай: заборонено боятись невідомого; так каже священне писання. Почуй слово Боже, і прийде мудрість»; «Не твори собі ворога».

Попередній аналіз діяльності душевної спільноти Іванишина-Яроша показує, що в цілому ця спільнота скоріше не творить собі ворогів, а дає відсіч ворогам України та християнства греко-католицького обряду, що слід оцінити як добро. Безумно гордовита і агресивна риторика цієї душевної спільноти з метою принизити лібералів, гомосексуалістів, наслідувачів традицій, давніших за християнство (луперкалії), письменників-постмодерністів Андруховича, Жадана та Карпу, за попередніми даними, не проявляється у войовничих діях і призначена передусім для внутрішнього використання, підбору вірних і дотримання дисципліни всередині душевної спільноти. Тим більше, Українська Душевна спільнота також критично

ставиться до модних проявів споживацтва, сенситивного позитивізму, хоч ніколи б не дозволила собі впасти у гріх агресії та оголошувати власними ворогами письменників-постмодерністів чи інших прибічників досить природних, і все одно грішних різновидів матеріалізму.

У Священному писанні сказано, що Бог не воює і не гнівається, у Бога не може бути ворогів, це людські справи, хоч в людських справах іноді й може проявлятися добра воля Бога (Діалог, 36). Приписування власної війни і власного гніву Богові, безумовно, є проявом матеріалістичного безбожництва душевної спільноти Іванишина-Яроша. Однак при цьому своє безбожництво дана душевна спільнота парадоксально заперечує власним прагненням ритуально, обрядово бути вірною Богові та здійснювати волю Бога. Викладене вказує на те, що матеріалізм цієї душевної спільноти є епізодичним, а не гордовитим, що прояви власної гордині вона прагне долати, а це є добро.

На те, що душевна спільнота Іванишина-Яроша прагне долати власний гріх гордині, вказують і неодноразові посилання Яроша на слова С. Бандери про ставлення українських націоналістів до представників інших націй: «До тих неукраїнців, котрі розуміють прагнення українців вибороти свою національну державу, прихильно до цього ставляться і допомагають у боротьбі – прихильне; до тих, котрі займають нейтральну позицію, але не перешкоджають нашій боротьбі – нейтральне; лише до тих, хто заперечує право українців бути державною нацією і протидіє нам – вороже».

Також душевна спільнота Іванишина-Яроша прагне долати власний гріх індивідофобії, оскільки пропагує «акцент» ідеолога українського націоналізму Дмитра Донцова щодо культу одиниці й активної меншості замість маси і пасивної більшості. Водночас не можна не оцінювати скептично протиставлення меншості одиниць-героїв решті людства, оскільки героїзм

завжди суб'єктивний, відтак, звеличення власних героїв у спосіб приниження, оцінки як «пасивних» інших людей, які можуть бути героями за іншими мірками, є всього лише гріхом гордині суб'єкта вибору своїх героїв. Тобто, в цьому матеріалісти душевної спільноти Іванишина-Яроша долають гріх індивідофобії через гріх гордині, борються гріхом проти гріха, що є звичною практикою серед матеріалістів і в даному випадку цілком терпимою, оскільки гріх гордині в даній душевній спільноті стримується загальними принципами вірності християнській церкві, яка проповідує смирення, що виразилося і у вимогах жертвовності як засадничого одкровення душевної спільноти Іванишина-Яроша.

Українська Душевна спільнота оцінює як добро утвердження суверенітету особистості одушевлення Українського народу, оволодіння народом душевною спільнотою Іванишина-Яроша, прагнення творити Українську Соборну Самостійну Державу, оскільки сказано в Священному писанні, в Декларації суверенітету особистості, 6: Я розглядаю будь-яке об'єднання (спільноту) людей за будь-якою ознакою як спільний ресурс, що належить всім людям, які входять до цього об'єднання; коли кажуть, що я належу до об'єднання, це означає, що об'єднання належить мені тою мірою, якою я беру в ньому участь.

Українська Душевна спільнота оцінює як зло гріх суто матеріалістичної зневаги душевної спільноти Іванишина-Яроша до ідеалістів з ініціативної групи «1 грудня» у межах одного (християнського) віровчення, оскільки «обвинувачення» у «лібералізмі», «недалекоглядності» і «безперспективності» на адресу цієї ініціативної групи відбивають недисципліноване і несвідоме прагнення відкинути для виправдання власного неконтрольованого потягу бути войовничими людинолюбські цінності безумовно доброї «Української хартії вільної людини»,



ствердженої цією групою, яка раніше вже заслужила схвалення Української Душевної спільноти як провідник вічної традиції віри в найвищу цінність людини у межах християнської традиції.

Базовий моральний критерій релігійної віри в найвищу цінність людини: все, що утверджує найвищу цінність людини – добро; все, що принижує найвищу цінність людини – зло. Те, що не може бути визначено як добро чи зло, відповідно до цього кодексу визнається невизначеним. Якщо феномен визнано добром, визначення може містити пропозиції щодо розвитку та поширення цього феномену. Якщо феномен не визнано добром, визначення може містити пропозиції щодо трансформації феномена у добро. (Священне писання, розділ Обряд, текст Кодекс визначення добра і зла, 1, 4).

Заради утвердження добра, відповідно до волі Божої Хранитель віри

### **ВИЗНАЧИВ:**

Вірність Українській Греко-Католицькій Церкві українських націоналістичних організацій «ВО «Тризуб» ім. С. Бандери» та «Науково-ідеологічний центр імені Дмитра Донцова», які складають душевну спільноту Іванишина-Яроша – це добро.

Публікації П. Іванишина «Свято еротичного долара», «Проблема влади», «Від "стада виборців" до народу», «У межах і за межами колоніалізму» на сайті «Українська правда», «Свобода і базові типи суспільних світоглядів», «Перспектива національного ордену», «Осмислення мистецтва у вісниківців та Ганса Зедльмаєра: герменевтичні паралелі» на сайті «Науково-ідеологічний центр імені Дмитра Донцова» – слід визнати невизначеними.

## МОРАЛЬ

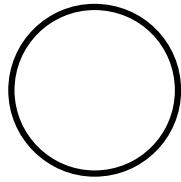
З метою розвитку добра у своїй діяльності душевній спільноті Іванишина-Яроша не рекомендується протиставляти націоналістичну традицію іншим традиціям, поки вірні таким традиціям душі не протиставляють себе українському націоналізмові, і не рекомендується критикувати ініціативу «1 грудня» «за лібералізм», а також рекомендується розвивати націоналістичну традицію через її узгодження з іншими традиціями, зокрема, прийняти всією душею стверджену ініціативною групою «1 грудня» «Українську хартію вільної людини» та традицію особистої людської віри в себе (вірності собі у саморозвитку, творчого володіння своїм улюбленим всесвітом, подолання своїх та чужих недосконалостей, що поневолюють людину).

Це рішення може бути переглянute у разі виявлення нових обставин.

**Хранитель віри**

**Ю. Шеляженко**

# ЩОДО САЙТУ «ДУРДОМ»



## ВИЗНАЧЕННЯ

### ВІДПОВІДНО ДО СЛОВА БОЖОГО

№ 28/2013

10 листопада 2013 року Хранитель віри Української Душевної спільноти Ю. Шеляженко, вивчивши матеріали процесу визначення добра і зла стосовно сайту «Дурдом» –

### ВСТАНОВИВ:

Рішенням Хранителя віри від 06.11.2013 р. почато процес визначення добра і зла стосовно сайту «Дурдом». Визначено коло учасників процесу: усі користувачі сайту «Дурдом»; засновник сайту «Дурдом» Роман Шрайк.

Приймаючи таке рішення, Хранитель віри виходив з наступного.

Сайт «Дурдом» в інтернеті за адресою [durdом.in.ua](http://durdом.in.ua) позиціонується як соціальна мережа для спілкування з гумором про політику та важливі життєві явища. Але гумор на сайті підмінено образами, непристойностями, проявами цинізму та жорстокості, хоча відповідно до Священного писання посмішка має бути проявом душевності й віри (Симв. 12).

Зміст сайту формується та впорядковується за принципом

конкурсу творів на задані теми та оцінювання користувачами.

Теми пріоритетної творчості користувачів обираються та диктуються привілейованими користувачами сайту.

Система оцінювання заохочує тупу агресивність, зокрема, оцінювання є анонімним і доступне кожному користувачу з моменту реєстрації на сайті (при тому, що декларується вільна реєстрація), оцінки не обґрунтовуються і не обговорюються, схвалюється агресивно-зневажливе ставлення до інакомислячих.

Вибірковим аналізом змісту сайту станом на 6.11.2013 р. о 12 год. виявлено, окрім численних матеріалів рекламно-маркетингового характеру:

– високо оцінені користувачами сайту «Дурдом» колажі (фотожаби) у основному розділі «санбюлетень» та у розділі «кращі фотоприколи», дуже рідко дотепні, переважно примітивні за способом виконання, непристойні та вульгарні за змістом, в т.ч. з натуралістичним обігруванням та зображенням статевих органів, фекалій, задниць, крові, слюней, тощо, як правило, огидні та нудні через їх стереотипність, типовість, очікуваність і передбачуваність, спрямовані на провокування негідних інстинктів, образливі й принизливі для гідності людини;

– високо оцінені користувачами сайту «Дурдом» тексти з претензіями на аналітику та елементи художності, сатири та гумору, рідко дотепні, як правило, позбавлені ідейної новизни, польоту уяви, натхнення, художньої та публіцистичної майстерності, що переважно є сумішшю новинних повідомлень та оповідань про життя, чуток і домислів сумнівного походження, вульгарних оцінок, непристойної та цинічної лексики, апеляцій до людиноненависницького фольклору і гріховних потреб принижувати честь та гідність людини.

Викладені обставини є підставою для визнання сайту «Дурдом» злом, яке розчиняє особистості людей і отруює їх душі

жагою приниження (Симв. 24).

Відповідно до статті 8 Кодексу визначення добра і зла, ухваливши рішення почати або продовжити процес, хранитель віри визначає часові рамки процесу і коло осіб, яких стосується цей процес, повідомляє їм про початок процесу та пропонує надати свої доводи по суті процесу.

Учасникам процесу було запропоновано до 9.11.2013 р. надати свої доводи по суті процесу, зокрема, обґрунтовано пояснити, чи згодні вони визнати злом сайт «Дурдом» та рекомендувати усім людям утриматись від користування сайтом «Дурдом».

Діалог з учасниками процесу та іншими зацікавленими особами з метою всебічного з'ясування фактичних обставин справи та доводів по суті процесу проводився шляхом обговорення на сайті «Дурдом» і через соціальну мережу Facebook. Учасникам процесу, бажаючим надати свої доводи по суті процесу в режимі приватного спілкування, було гарантовано таємницю сповіді. За загальним правилом, у разі виявлення під час сповіді обставин, які є суттєвими для визначення добра і зла у процесі, але не можуть бути розголошені у зв'язку з таємницею сповіді, ці обставини не можуть прямо впливати на прийняття рішення за результатами процесу, але можуть підказати Хранителю віри шляхи виявлення та справедливої оцінки інших суттєвих обставин, які є публічними і не захищаються від оприлюднення таємницею сповіді.

Протягом відведеного часу ніхто з учасників процесу не заявив про мотивовану відмову від участі у процесі, а також ніхто не заперечив достовірність викладених у рішенні Хранителя віри від 06.11.2013 р. фактичних обставин, що призвели до ініціювання даного процесу.

Засновник сайту «Дурдом» Роман Шрайк у зв'язку з

процесом доводів та заяв не подавав, висловив подив за допомогою смайлу «O\_o».

Під час діалогу на сайті «Дурдом», організованого у межах процесу, 36-ма учасниками процесу подано 79 коментарів. 8-ма учасниками процесу подано 29 коментарів, у яких повідомляються доводи, докази та заяви по суті процесу. 16-ма учасниками процесу подано 26 коментарів, які не мають іншого сенсу та змісту, окрім як приниження людини та відволікання від запропонованої теми діалогу на особисті образи. 12-ма учасниками процесу подано 24 коментарі, що не стосуються запропонованої теми діалогу і підтримують розмову у руслі відволікання від запропонованої теми діалогу на особисті образи.

Все, що принижує найвищу цінність людини – зло (Код. 1). Отже, той факт, що більшість (28 з 36-ти) учасників процесу, які проявили активність шляхом розміщення коментарів у відповідь на пропозицію подати свої доводи по суті процесу, провокували чи підтримували розмову, принизливу для людини, і більшість відповідей на пропозицію подати свої доводи по суті процесу (50 з 79-ти) являли собою не добре спілкування, а приниження людини, є доказом кількісного домінування зла на сайті «Дурдом».

Низка учасників процесу підтвердили достовірність викладених у рішенні Хранителя віри від 06.11.2013 р. фактичних обставин, що призвели до ініціювання даного процесу.

Учасник процесу Маска повідомив, що під час оцінювання матеріалів на сайті «Дурдом» часто оцінюються не роботи, а їх автор, причому існує низка користувачів, які демонстративно висловлюють негативне ставлення до будь-яких його робіт, негативно оцінюючи їх та поширюючи особисті образи у коментарях. Йому доводиться видаляти опубліковані на сайті

матеріали, щоб припинити такі злобні дії.

Учасник процесу Pavlotex погодився із тим, що високо оцінені користувачами сайту «Дурдом» колажі (фотожаби) у основному розділі «санбюлетень» та у розділі «кращі фотоприколи», дуже рідко дотепні, переважно примітивні за способом виконання; заявив, що давно каже про це і втратив інтерес навіть розміщувати свої фотожаби, бо «оцінювання своїх» в розділі «фотоприколів» на сайті призводить до зниження якості матеріалів розділу та позбавляє мотивації публікувати гумористичні колажі на сайті; також погодився із тим, що система оцінювання на сайті заохочує тупу агресивність, зокрема, оцінювання є анонімним і доступне кожному користувачу з моменту реєстрації на сайті (при тому, що декларується вільна реєстрація), оцінки не обґрунтовуються і не обговорюються, схвалюється агресивно-зневажливе ставлення до інакомислячих; повідомив, що з цієї причини вже другий рік не оцінює тексти користувачів («імхо») на знак протесту проти системи статусів «санітарів, завів і лікарів», яка подобається лише привілейованим користувачам і дозволяє їм «давяти інакомислячих». Утримання від користування певними можливостями сайту «Дурдом» з боку цього учасника процесу відповідає винесеній на обговорення учасників процесу ідеї рекомендувати усім людям утриматись від користування сайтом «Дурдом».

Учасником процесу woodwoow розміщено коментар, в якому стверджується, що, в принципі, ситуацію, яка склалася на сайті, у рішенні Хранителя віри від 06.11.2013 р. описано вірно. Учасник процесу Наталия Федорова каже, що у цьому рішенні речі названо своїми іменами.

Учасник процесу Vital\_D вважає, що у разі, якщо засновник сайту «Дурдом» Роман Шрайк не вживатиме ніяких заходів стосовно зміни устрою сайту, з сайтом неодмінно

## МОРАЛЬ

прощатимуться ті, хто не здатний пишатися своїм нерозумінням чужих текстів, і ті, хто не поспішає виносити своє судження про інших людей, перш ніж критично глянути на себе, а також ті, хто не вважає гру словами важливішою за зміст слів.

Не будучи учасником процесу, під час обговорення на Facebook Olga Piddubchak зауважила: «Для мене карикатури та інші злі візуалізації завжди неприйнятні, хоча прекрасно розумію, що це називають знаряддям боротьби "за добро"».

Схвалюючи душевність та ідеалізм такого підходу, Хранитель віри водночас зауважує, що карикатури, фотоприколи та інші жарти не обов'язково є злом, тобто, не обов'язково створені з метою приниження людини. У Символі віри, 17 сформульовано священну заповідь: «Посміхнись!». Поки зло слабке, його можна здолати думкою, словом, посмішкою; війну іноді можна перетворити на жарт надприродною силою душі людини; творіння добра в такий спосіб є одним з важливих моральних принципів (Священне писання, розділ Осмислення, текст Людина понад усе, 3.4). На думку Хранителя віри, коли ти критикуєш, в тому числі, в карикатурі, можна трішки демонстративно позлитися для щирості та випуску пару, навіть висміяти власну злість, але остаточною метою завжди має бути вирішення проблем та повернення творчого настрою, а не сіяння злоби по відношенню до чогось чи когось.

З урахуванням всього викладеного Хранитель віри остаточно приходить до висновку про реальність та достовірність фактичних обставин, зазначених у рішенні від 06.11.2013 р., і вважає підтвердженою належними доказами та цілком справедливою таку моральну оцінку, що сайт «Дурдом» у дійсності є злом, яке розчиняє особистості людей і отруює їх душі жагою приниження.

У зв'язку з процесом надходили також доводи



процедурного характеру.

Учасник процесу Джугашвили заявив, що сайт «Дурдом» існує з волі Божої, тому цей процес визначення добра і зла є недоцільним, бо люди не мають судити Бога.

З такими доводами не можна погодитись, оскільки відповідно до Священного писання, розділу Осмислення, тексту Діалог, 36 людина живе у природному світі поряд із стихією зла, і сенс існування зла в тому, що боротьба зі злом – сенс життя людини. У спілкуванні з нами, людськими руками Бог бореться зі злом, устанавлює закони і чинить суд. Слід особливо наголосити, що зло не є творінням Божим, а є проявом недосконалості усього матеріального, відчуження від Бога його творінь. Засуджуючи зло, ми не засуджуємо творіння Боже і не судимо Бога, однак долаємо спокусу покоритися злу і сповнюємось натхнення боротись зі злом, повертаючи недосконалому матеріальному світу досконалий Божественний сенс та спрямування. Місія людини-творця полягає у здійсненні Божої волі з одушевлення всього суцього, творення добра, виявлення і подолання зла, зокрема, в обрядах визначення добра і зла, а відмова від цієї місії та лукаві спроби перекласти на Бога відповідальність за існування зла, яке досі не подолано нами, є гріховним відчуженням людини від Бога.

Учасник процесу добруї5 заявив, що процес визначення добра і зла трудомісткий і потребує певного рівня професіоналізму та кваліфікації, висловив нерозуміння: «А судді хто? Хто обрав чи призначив комісію? Яка чисельність? Які повноваження? Кому підзвітні і кому скаржитись? Чи заповнили і подали в ДПА України вони декларації? Чи перевірені їх довідки і дипломи?».

Окрім того, учасник процесу Пирк зажадав від Хранителя віри «довідку з печаткою від психіатра», явно бажаючи познущатися, що відповідає пануючим на сайті «Дурдом»

## МОРАЛЬ

підходам та настроям, в тому числі, висловлюючи настрої більшості учасників процесу, що подали свої коментарі до рішення Хранителя віри від 06.11.2013 р.

Хранитель віри роз'яснює цим учасникам процесу наступні істини.

Відповідно до статей 2, 6 Кодексу визначення добра і зла процес визначення добра і зла є винесенням оціночних суджень морального характеру душевною спільнотою щодо феноменів – тобто тих явищ, дійсних чи уявних, які, на думку людей, заслуговують на оцінку “добро” чи “зло”. Моральними є судження, які досконало, істинно, за доброю волею розмежовують добро і зло. Добро і зло визначає хранитель віри.

Відповідно до Священного писання, розділу Організація, тексту Регламент душевної спільноти 1.1, 1.5, 1.6 душевна спільнота є добровільною співпрацею людей як душ; діяльність душевної спільноти є здійсненням суверенітету особистості учасників спільноти та гарантується суверенітетом особистості хранителя віри; душа хранителя віри покликана Богом через одкровення.

Відповідно до преамбули та статті 3 «Моральність» Декларації суверенітету особистості, людина як самоцінна душа декларує своє буття при повному розумі і твердій пам'яті і свою здатність самостійно розрізняти добро і зло, що властива кожній душі внаслідок її спорідненості з Богом.

Таким чином, Хранитель віри обирається шляхом покликання Богом і підзвітний Богові, його обрядові права та обов'язки визначені у Священному писанні. Здійснення обрядів визначення добра і зла не потребує довідок, дозвільних чи інших документів, професійної підготовки.

Хранитель віри застерігає учасників процесу від зневажливого ставлення до людей та їх переконань, гріховного приписування інакомислячим вигаданих хвороб та злочинів, а

також від гріху неувважності, оскільки все викладене учасники процесу могли з'ясувати самотійно шляхом вивчення Священного писання.

Ведучи діалог з інакомислячими відповідно до приписів Священного писання (Діал. 6), щоб задовольнити цікавість окремих учасників процесу, Хранитель віри повідомляє, що у світському житті він є дієздатною фізичною особою, живе повноцінним особистим, суспільним та професійним життям, успішно і прибутково займається 8-ма видами підприємницької діяльності, сумлінно дотримується своїх цивільно-правових зобов'язань і не має заборгованості із сплати єдиного податку та єдиного соціального внеску, тобто, дотримується діючого законодавства України, усвідомлює і повною мірою реалізує свої права та обов'язки у відносинах з усіма фізичними та юридичними особами і державою, що також відповідає приписам преамбули Декларації суверенітету особистості.

Не будучи учасником процесу, під час обговорення на Facebook Павло Славинський висловив міркування: «А я от собі думаю: чи є добром процедура визначення добра і зла? Бо ж вона може помилитися і створити зло...». У відповідь йому було роз'яснено, що, по-перше, помилкове рішення можна переглянути, і учасники процесу можуть ставити питання про перегляд рішення за правилами Кодексу визначення добра і зла. По-друге, якщо хранитель віри відмовляється переглянути помилкове рішення, усі бажаючі можуть провести обряд визначення добра і зла самотійно та прийняти правильне рішення. З огляду на це, а також враховуючи той факт, що правила обряду визначення добра і зла даровані людям Богом у Священному писанні, цей обряд слід вважати добром.

Не будучи учасником процесу, під час обговорення на Facebook Вадим Одаренко висловив такий довод: «Сьогодні твоя ініціатива про признание якого-то сайту злом, завтра Добкин

и Писаренко запретят ставить спутниковые антенны. А что послезавтра?». У відповідь йому було роз'яснено, що ритуал визначення добра і зла представляє собою діалог і випрацювання оцінок, які за визначенням не можуть бути остаточними та обов'язковими. Це не заборона, це мирне зваження певного феномену на терезах доброго смаку. Вадим Одаренко схвалив такий підхід: «ну если оно так, то можно ;)».

Низка учасників процесу надали свої пропозиції щодо змісту резолютивної частини висновку Хранителя віри в результаті цього процесу.

Учасник процесу Амі справедливо застерігає Хранителя віри від спокуси «карати єретиків», тобто, вести гріховну війну з інакомислячими, і пропонує вести морально-просвітницьку, місіонерську та проповідницьку роботу серед користувачів сайту «Дурдом».

Аналогічні доводи у жартівливій формі висловлені користувачем Веселый: «Предлагаю покаяться смиренно, коленопреклоненно, попросить святого отца назначить епитимью, дать время для исправления, но не предавать форум анафеме».

Частково погоджуючись з такими доводами, Хранитель віри роз'яснює, що, на відміну від християнської анафемі, визначення добра і зла у релігійній вірі в найвищу цінність людини не забороняє продовження спілкування з носіями зла, поки спілкування здійснюється з доброю метою, і не зобов'язує воювати з феноменом, який визнано злом, оскільки Бог поважає свободу вибору людиною різних способів боротьби зі злом відповідно до священного принципу суверенітету особистості.

Водночас Хранитель віри залишає без розгляду пропозиції призначити сайту «Дурдом» певний спосіб виправлення зла чи певний строк на виправлення, оскільки користувач Веселый не конкретизував і не обгрунтував свої пропозиції у даній частині.

Хранитель віри виходить з того, що у разі виправлення зла у час після спокути зла будь-яким користувачем сайту «Дурдом» відповідно до статті 10 Кодексу визначення добра і зла може бути подано клопотання про продовження процесу в зв'язку з новими обставинами, наслідком чого має бути ухвалення нового визначення.

Учасник процесу Darko Sider запропонував визнати невизначеним феномен сайту «Дурдом», посилаючись на притчу з фільму: коли одного воїна з племені апачів спитали, чому апачі такі жорстокі, той відповів: «Ми не жорстокі, ми просто такі». Darko Sider також спеціально зауважив, що він не вважає людину найвищою цінністю, на що йому було роз'яснено, що це не заважає врахуванню його доводів під час ухвалення визначення за результатами цього процесу, оскільки віруючим в найвищу цінність людини забороняється зневажати вірою та переконаннями інших людей (Люд. 4.7), окрім зневажливих для людини (Діал. 66).

Враховуючи доводи учасника процесу Darko Sider, Хранитель віри виходить з того, що ці доводи спрямовано на порівняння учасників процесу з войовничим племенем, яке справді може бути суверенною особистістю (душею) в силу справедливого внутрішнього устрою, відкритості світові та готовності до спілкування, хоча б і примітивною мовою війни, а також в силу здатності до самовдосконалення, і в такому разі з поваги до суверенітету особистості сайту «Дурдом» можна було б визнати невизначеними певні недосконалості цього феномену, залишивши їх виявлення та подолання за правилами внутрішнього устрою сайту «Дурдом» на совісті користувачів даного сайту. Однак фактичні обставини, виявлені у ході даного процесу, не дають підстав зробити висновок про згуртованість користувачів будь-якою доброю метою, зокрема, боротьбою проти зла. Хоча девізом сайту є «Лікуємо політиків та

політзалежних», нічого подібного до «лікування» на сайті не спостерігається, а основним заняттям більшості користувачів є позбавлене будь-якої осмисленості виплескування негативних емоцій у знуцанні над політиками та іншими людьми, перш за все, іншими користувачами цього сайту. Задекларовані у правилах сайту «Дурдом» обіцянки покарань за персональні образи на адресу інших користувачів сайту не заважають продовженню систематичного хамства і взагалі здаються нелогічними, оскільки на сайті прийнято знуцатися над політиками, а політики не є користувачами сайту і тому любителі провокативного хамства позбавлені сумнівного задоволення насолоджуватися гнівом та обуренням ображених ними політиків, тож нема нічого дивного, що такі користувачі сайту «Дурдом» вправляються у «майстерності» хамства, ображаючи один одного та решту користувачів. Більше того, оскільки хамство на «Дурдомі», за небагатьма винятками, є нещирим, набуло виняткового автоматизму та механістичності у формі так званих «мемів» і здійснюється лише за звичкою лаяти все незвичне, сайт «Дурдом» схожий скоріше не на войовниче плем'я, а на спекотну пустелю, в якій важко вижити людині і взагалі будь-яким живим організмам, окрім, хіба що, плазунів, де основними формами існування є мільярди однакових піщинок і гарячий «дух» куряви та ілюзорних міражів «нормальності» в сухому повітрі.

Однак, не погоджуючись із доводами учасника процесу Darko Sider щодо самотної душевності сайту «Дурдом», Хранитель віри визнає правомірність суб'єктивного одушевлення сайту «Дурдом» у формі племені цим учасником процесу, не виключає того, що сайт «Дурдом» може бути одушевленим завдяки свідомим зусиллям Darko Sider і з поваги до суверенітету особистості цього учасника процесу погоджується вважати невизначеними особисті підходи людей

до користування сайтом «Дурдом», оскільки кожна людина має самостійно вирішувати, чи є сенс для неї користуватися цим сайтом та яким чином формувати своє бачення даного феномену.

Учасник процесу Pavlotex запропонував визнати сайт «Дурдом» «добром» (в сенсі – корисним) для влади (високопоставлених представників чинного політичного режиму в Українській державі) та для його Адміна (судячи з контексту, йдеться про Романа Шрайка). На погляд цього учасника процесу, для влади сайт «Дурдом» корисний тим, що замість самоорганізації у боротьбі з поганою владою обурений народ займається боротьбою з інакомислієм, «виловлюванням серед себе більш правильних і канонічних борців», «вихлюпуванням творчої енергії у фотожаби (за те, що можуть бути для влади досить неприємні – влада вже не хвилюється: вони потонуть у морі ідіотично-дебільно-нікчемних, або просто "сірих")». Для Романа Шрайка сайт «Дурдом» корисний тим, що поки "великовозрастні дяді" бавляться на сайті, іде трафік і, відповідно, заробляються кошти від реклами.

Оцінюючи пропозицію цього учасника процесу, Хранитель віри не погоджується демонізувати владу чи Романа Шрайка з урахуванням священної заборони творити собі ворога (Люб. 15), але і не виключає, що зло сайту «Дурдом» може корисним для представників влади чи власника сайту. Хранитель віри роз'яснює, що за загальним принципом ніщо не забороняє отримувати користь від існування зла в процесі його подолання людиною за умови дотримання принципів моральності та мудрості у захисті свого суверенітету особистості (Декл. 3, 7). В будь-якому разі, відносини третіх осіб із сайтом «Дурдом» не є предметом даного процесу і в зв'язку з їх різноманіттям та нез'ясованістю по суті мають бути визнані невизначеними, як правильно запропонував учасник процесу Darko Sider.

## МОРАЛЬ

Відповідно до статті 7 Кодексу визначення добра і зла, процес визначення добра і зла починається за заявою про визначення добра і зла, поданою хранителю віри, або за ініціативою хранителя віри.

Враховуючи викладене, беручи до уваги пропозицію учасника процесу Pavlotex про визначення добра і зла стосовно іншого сайту «Абырвалг», цьому учаснику процесу роз'яснюється його право подати обґрунтовану заяву про визначення добра і зла щодо сайту «Абырвалг» та щодо можливої причетності влади або Романа Шрайка до тих чи інших проявів деградації сайту «Дурдом». Для досконалого здійснення обряду у такій заяві має бути конкретизовано, а також детально та послідовно обґрунтовано бачення заявника щодо пропонованих до визначення феноменів.

Відповідно до статті 9 Кодексу визначення добра і зла, за результатами оцінки доводів учасників процесу та фактичних обставин справи, керуючись базовим моральним критерієм, хранитель віри дає обґрунтоване визначення на предмет того, чи є ті чи інші феномени (сукупності феноменів, зв'язки між феноменами) добром чи злом, або є невизначеними.

Відповідно до статті 1 Кодексу визначення добра і зла, базовий моральний критерій релігійної віри в найвищу цінність людини: все, що утверджує найвищу цінність людини – добро; все, що принижує найвищу цінність людини – зло. Те, що не може бути визначено як добро чи зло, відповідно до цього кодексу визнається невизначеним.

Оскільки встановлені під час процесу фактичні обставини дають підстави визнати сайт «Дурдом» злом, яке розчиняє особистості людей і отруює їх душі жагою приниження, це визначення відповідно до статті 4 Кодексу визначення добра і зла може містити пропозиції щодо подолання зла сайту «Дурдом».



Формуючи пропозиції щодо подолання зла сайту «Дурдом», Хранитель віри виходить з припису Священного писання, розділу Осмислення, тексту Діалог, 66 про те, що слід відмежовувати свідомість від зла, а також враховує доводи по суті процесу, які надійшли від душ Ami, Darko Sider, Pavlotex, Olga Piddubchak.

Так, з метою відмежування свідомості від зла доцільно рекомендувати усім людям утриматись від користування сайтом «Дурдом».

Водночас, вважаючи невизначеними особисті підходи людей до користування сайтом «Дурдом», оскільки кожна людина має самостійно вирішувати, чи є сенс для неї користуватися цим сайтом та яким чином формувати своє бачення даного феномену, необхідно у разі користування цим сайтом з ризиком приниження для себе та з доброю метою удосконалення сайту рекомендувати розміщувати там незлі матеріали, створені з доброю метою, не для приниження людини, не плутати гумор та сатиру з образами, непристойностями, проявами цинізму та жорстокості, пам'ятати, що відповідно до Священного писання посмішка має бути проявом душевності й віри, долати зло, а не підтримувати та примножувати його. Критикуючи щось чи когось в текстах, зображеннях, тощо, допустимо виявити щирість, демонстративно позлитися для випуску пару, щоб повеселитися над власною злістю, але кінцевою метою критики завжди має бути вирішення проблем та повернення творчого настрою, а не сіяння злоби по відношенню до чогось чи когось.

Окрім того, слід благословити проповідників віри в найвищу цінність людини на ведення морально-просвітницької та місіонерської роботи серед користувачів сайту «Дурдом», не побоюючись, що користування цим сайтом могло б їх принизити, оскільки відповідно до Символу віри, 28, насправді

## МОРАЛЬ

людину неможливо принизити, коли віриш у найвищу цінність людини.

Заради утвердження добра, відповідно до волі Божої  
Хранитель віри

### **ВИЗНАЧИВ:**

Сайт «Дурдом» – це зло.

Для подолання зла всім людям рекомендується утриматись від користування сайтом «Дурдом».

У разі користування цим сайтом попри небезпеку приниження людини, з доброю метою, зокрема, для удосконалення сайту, поліпшення відносин між користувачами, тощо, рекомендується розміщувати незлі матеріали, створені не для приниження людини; не плутати гумор та сатиру з проявами цинізму та жорстокості, образами, непристойностями; пам'ятати, що посмішка має бути проявом душевності й віри, долати зло, а не підтримувати та примножувати його, що під час критики допустимо виявити щирість, демонстративно позлитися, посміятися над власною злістю, але кінцевою метою критики має бути вирішення проблем та повернення творчого настрою, а не сіяння злоби.

Бог благословляє проповідників віри в найвищу цінність людини на ведення морально-просвітницької та місіонерської роботи серед користувачів сайту «Дурдом».

Це визначення може бути переглянуте у разі суттєвої зміни обставин.

**Хранитель віри**

**Ю. Шеляженко**

## ПОЗИЦІЯ

# МОЛИТВА ЗА ЗГОДУ В УКРАЇНІ

Зло іноді набуває оманливих форм.

Останні дні в Україні осквернені злом насильства та безглуздої агресивності, що так чи інакше торкнулася кожної душі.

Не можна думати, ніби зло обійшло мене стороною.

Думати так означало б піддатися гріху байдужості, усунутись від співчуття, від володіння своїм народом.

Слід уникати гріху неуважності. Але й свавілля піддаватися не слід.

Боже, допоможи мені усвідомити небезпеку і побороти зло, не сотворивши собі ворога, не давши злу розчинити суверенну особистість людини.

Зло являється у формі щедрих, але нездійснених обіцянок.

Повірити злу означає обікрати себе.

Зло являється у формі сильних та привабливих, але нерозумних впливів.

Підкоритися злу означає втекти від себе.

Зло являється у формі бажаних, але узалежнюючих можливостей.

Задовольняти себе злом означає знищити себе, вбити людяність, душевну сутність свого буття.

Зло являється у формі добра, але я не маю обманюватись формою, бо по суті зло є злом, приниженням найвищої цінності людини.

Моя вільна душа має перемогти зло у кожній сутичці з ним.

І перш за все, стикаючись з логікою зла, я мудро заперечую її та продовжую розвивати логіку добра при всій повазі до волі тих, хто, на своє горе, обрав інший шлях.

Я творю добро, прагнучи досконалості в усьому, і завжди починаю з чистого листка.

Я дієво прагну взаєморозуміння, співпраці та творення більшого добра спільними узгодженими зусиллями разом з іншими душами.

Бог благословить досягнення згоди між людьми.

Зло буде переможене, найвища цінність людини утвердиться.

# МАНІФЕСТ БЛАГОСЛОВЕННЯ ТА СКОРБОТИ

Українська Душевна спільнота благословляє початок досягнення згоди серед людей.

За це ми щодня молилися і продовжимо молитися, пробуджуючи добру волю кожної душі у протистоянні зі злом нерозумності та насильства.

Ми поділяємо горе усіх жертв зла і віримо, що пам'ять про втрати, про трагічні події останнього часу допоможе кожній людині у майбутньому уникнути тих помилок, які призвели до масового поглинання мільйонів душ бездушною стихією.

Ми нагадуємо кожній людині мудрі слова Декларації суверенітету особистості: «Поряд зі мною живуть інші душі, які я люблю і загалом прагну сприймати кожную душу якнайдосконаліше своєю свідомістю та всіма почуттями і відчуттями».

Ми знову починаємо життя з чистого аркуша і даруємо цей

чистий аркуш кожній душі, бо сказано в Священному писанні: от чистий аркуш, чистота якого наповнена душею; все починається з душі.

# ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ПРО ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ СВЯЩЕНОСЛУЖИТЕЛІВ ТА НЕВТРУЧАННЯ ДЕРЖАВИ У ЖИТТЯ РЕЛІГІЙ

Верховна Рада України

Міністерство культури України

Всеукраїнська рада церков  
та релігійних організацій

Українська Православна Церква

Українська Православна Церква  
Київського Патріархату

**Великодушні добродії!**

Українська Душевна спільнота висловлює розчарування ростом гріховних настроїв нетерпимості та гордині, тобто протиставлення свого чужому в різних спільнотах українського суспільства.

Бездушна стихія зла продовжує безборонно поглинати, принижувати мільйони душ.

В такій ситуації з каяттям та доброю волею до самовдосконалення ми, священнослужителі, маємо визнати власні прорахунки у боротьбі зі злом, недосконалість своєї проповіді добра та необхідність її розвитку.

Продовжуючи багатовікову традицію людської віри в себе, вірності собі та володіння собою, Українська Душевна спільнота запрошує інші релігійні організації разом з нами щодня молитися за досягнення згоди між людьми, пробуджувати добру волю кожної душі у протистоянні зі злом нерозумності та насильства.

Викликають велике занепокоєння заклики до силового вирішення проблемних питань релігійного життя, захоплення та переділу майна релігійних організацій, навіть державного примусу керівництва церков до «виконання волі народу».

Підтверджуючи свою позицію, висловлену в зверненні від 13.01.2014 р., Українська Душевна спільнота засуджує втручання держави у діяльність релігійних організацій та спроби регулювання їх внутрішнього життя.

Засуджуємо і агресивні виступи окремих персон та угруповань.

Жодна релігія, вірна Богові, не підпорядкується ані державі, ані оскаженілому натовпу, ані бойовим групам.

Не можна ділити майно церков, користуючись силою та залякуванням. Це гріх жадібності та свавілля.

Тим більше не можна робити цей гріх на державному рівні, прикриваючись волею народу.

Політика державного регулювання релігійної діяльності нагально потребує інших удосконалень: посилення загальних гарантій свободи віросповідання та релігійного багатоманіття, припинення абсурдних і нікчемних спроб стандартизації та

уневільнення душевного життя людини.

Необхідно узаконити одноосібне утворення релігійних організацій як юридичних осіб, відмовитись від критеріїв масовості та територіальності як визначальних для повноцінної легалізації релігійних організацій. Це дискримінує сучасні духовні рухи, які прагнуть жити у мирі, згоді та взаємному визнанні з державою, людством і усіма іншими релігіями.

Вирішення цієї проблеми бачимо першочерговим завданням законотворчої діяльності відповідних державних органів.

**1 березня 2014 року, м. Київ.**

## **ЗАБУДЬТЕ ПРО ЦЕНЗУРУ**

Я – ненормальний. Мене не цікавить секс і кров. Я не лаюся, не поширюю порнографію. Не закликаю до стрілянини та жорстоких розправ в ім'я єдино правильної релігії чи ідеології, нації, законності, революційної доцільності. Чиновникам від моралі нема до чого прискіпуватися у моїх публікаціях.

І водночас кожна виражена мною думка проходить через цензуру.

Зараз, коли ви читаєте це, ви – мій цензор. Ви думаєте: «Це нормально? Це адекватно? Треба читати далі?».

Може, ви вже вирішили, що стаття неправильна? За партою чи на тренінгах, з реклами, улюблених фільмів, книжок та сайтів ви добре вивчили, що треба думати інакше, ніж автор, тому ви забороняєте собі читати далі? А може, все ж дозволите мені висловитися?

Забудьте про цензуру! Краще подумайте, ким ми стали. Ми – нормальні люди, і нашою нормою є злидні, самопожертва

та самообман. Ми – адекватні люди, адекватні тим стражданням та виснажливій боротьбі за виживання, які ми заслужили, заважаючи жити собі та решті людей своєю агресивною нормальністю.

Ми цензуруємо усі фантазії. Ігноруємо незвичні думки. Боїмося відверто обговорювати власні вигадки з ким завгодно. Не мріємо, не розповідаємо власні казки публічно. Не працюємо над тим, щоб кожна добра казка здійснилася.

Натомість ми довіряємо чужим казкам про те, що ненормальність, нібито, означає слабкість, що прикидатися нормальними важливіше, ніж бути собою.

«Я – не я, а один з багатьох». Член сім'ї. Професіонал. Громадянин. Цензура нав'язує думку, що «ми» сильні, а «я» всього лише немічна людина.

Ми віримо, що треба жити в масі «своїх». Стати частиною більшого. Решта, не «своє», підлягає цензурі. «Своє» – єдино правильне, «свої» – завжди праві. Ми перестали бути людьми, зациклившись на збереженні ідентичності «своїх».

Цензура «своїх» не рекомендує вживати слово «я». І коли «я» з самоповаги називає себе «ми», всі сміються. Тільки це не помилка і не манія, це реальна самооцінка людини, яка буде суспільство навколо себе. Бо коли «ми» справді сильні, про це існує давня народна приказка – «всі як один». І Бог один.

Не можна бути кимось більшим, ніж одинак. Більшим, ніж одинак, може бути лише ще більший одинак.

Мій блог на сайті Релігійної інформаційної служби України закрили за висловлення однієї простої ідеї. Я наполягаю, що кожна людина може одноосібно заснувати свою релігію. Ісус заснував християнство, Магомет – іслам, Будда – буддизм. Я заснував релігійну віру в найвищу цінність людини. Ви теж можете заснувати свою релігію. Пророком може бути кожен.



Отже, я вів блог три роки, і його закрили за висловлення однієї ненормально доброї ідеї. Але внаслідок цензури тільки збіднів один сайт. Для мене в світі багато сайтів. Є безліч інших людей та способів спілкування.

Ніяка ідентичність, ніяка прив'язаність до «своїх» не завадить мені спілкуватися про свої думки з тими, хто може забути про цензуру, хто не забороняє собі спілкуватися з інакомислячими.

Всупереч забобонам, я щасливий бути одинаком. Радію своїй самотності. Я публічно називаю себе одинаком, хоча цензура вимагає, щоб я приховував своє приватне життя та був анонімною краплею в морі «своїх».

У мене свої «свої» – це все людство навколо мене.

Я – людина з різнобічною ідентичністю.

Як і для Бога, для мене нема нікого і нічого чужого.

Цензура змушує нас дотримуватись певних формальностей і ні в якому разі не міняти ці формальності на свій розсуд. Бог – зразок досконалої людяності. Не формальність, а істина, яка дозволяє її додумувати. Тож коли людина хоче стати Богом, і не просто хоче, а послідовно втілює свій задум, це саме те, заради чого Бог дозволяє кожній людині створити себе та вірити в себе, бути вірною собі, володіти собою.

Цензура змушує нас доказувати, що ми нормальні, бо насправді кожна людина ненормальна і здатна творити чудеса, творити Бога силою своєї уяви. Бог – чудо, реальна фантазія, істинність якої не потребує доведення у відчуттях. Бог – абстракція, сильніша за емоції та закони природи, правильніша за суспільні норми, логічніша за будь-який умовивід.

Бог – не цензор, бо він не забороняє вигадки, а перетворює їх на дійсність.

На мої думки Бог відповідає висновками, на мої вчинки Бог відповідає наслідками. Я не боюся бути відвертим у думках

та вчинках, тому що володію собою і турбуюся про те, щоб Бог благословив мене бути собою.

Ця стаття – одна з моїх молитов. Може, хтось з читачів заборонить собі сприймати її всерйоз, але я знаю, що Бог вже прочитав її та погодився з нею.

Коли ви ненормальні, коли з вами Бог, ви можете нічого не боятися. Добра воля людини сильніша за страх. Забудьте про цензуру! Фантазуйте, і фантазії розвиватимуть ваше життя. А цензори хай цензурують самі себе, якщо без цензури не можуть бути щасливими.

## СВОБОДА СЛОВА

Спочатку було слово. Слово було у Бога. Бог тримав своє слово. Тому слово було першою владою.

На жаль, коли Бог подарував слово людям, вони перестали тримати своє слово. Слово стало другою, третьою, четвертою владою. Потім слово взагалі перестало бути владою. Але його досі називають четвертою владою, бажаючи набити ціну пустим словам.

Проблема, звісно, не в тому, що наші слова часто міняють своє значення. Так і має бути. Слово – гнучкий інструмент розуму та пам'яті, що пристосовується для потреб мислення, спілкування, взаємодії.

Проблема в тому, що ми забороняємо собі усвідомлювати, наскільки великий світ, що належить нам, в центрі якого живе людина. Наскільки важливо кожне слово розуміти дуже широко, щоб воно відповідало дійсності. Щоб можна було чесно тримати своє слово і при цьому залишатися людьми, не губити свою душу, цей дар Божий.

## МОРАЛЬ

Коли значення слів стає ширшим, ми розвиваємося. Коли значення слів звужується, ми деградуємо.

Якщо хтось перетворює на примітив священні для нас слова, не варто піддаватися спокусі деградації. Ми маємо творити, пам'ятати та розвивати вірні значення слів.

Воля – це безумство?

Віра – це табу?

Життя – це війна?

Знання – це формальність?

Свобода – це свавілля натовпу?

Гідність – це агресія?

Право – це засіб помсти?

Насправді все не так, але так кажуть. Що набагато гірше, так і живуть.

Ми зобов'язані жити краще. Тому ми не повинні забувати про істинне значення тих самих слів.

Про добру волю.

Про віру в можливість та здійсненність кращого.

Про радісний сенс життя.

Про корисні, доступні знання, що дозволяють кожній людині без страху оволодіти суспільством, всесвітом та вічністю, реалізувати або попередити всі можливості, враховуючи їх наслідки.

Про свободу творчості, праці, любові та плідних об'єднань.

Про гідність відкритого розуму, взаєморозуміння і згоди.

Про природне право людини вірити в себе, бути вірною собі, володіти собою. І шукати, і обов'язково знайти своє безмежне щастя.

# ЩО ОЗНАЧАЄ СУВЕРЕНІТЕТ ОСОБИСТОСТІ

Коли буде написано енциклопедію одноосібності, перший тлумачний словник спеціальної лексики науки одноосібності, або науки самоудосконалення – тобто, системи теоретичних і практичних знань про єдність всього суцього з людиною в центрі буття, інтелектуального досвіду, спрямованого на вивчення і розвиток своєї особистої автономії, заснованого на аксіомах віри в себе, вірності собі, володіння собою – мабуть, стаття про суверенітет особистості виглядатиме так...

**СУВЕРЕНІТЕТ ОСОБИСТОСТІ** є здатністю та природним правом людини творити себе та суспільство, простір, час навколо себе, прирівнювати до себе та іменувати людиною будь-яку розумну одиницю, в т. ч. об'єднання, приписувати особистість та суверенітет особистості фізичним та юридичним особам, спільнотам, державі. Прадавня традиція суверенітету особистості лежить в основі усіх задумів та дій людей, усіх світоглядних та правових систем, наук, культур та цивілізацій, навіть тих, які наївно заперечують суверенітет особистості, протиставляють множині одиниці та завідомо невдало намагаються звузити поняття і значення особистості.

Люди з відкритим розумом свідомо чи інтуїтивно створюють та культивують свою науку одноосібності, систематизуючи знання про безмежний розвиток людини, в основі яких лежить широке та аксіоматичне розуміння особистості як форми буття, здатної до самоорганізації. Ця наука допомагає нам бути господарями свого слова, життя, світогляду та щастя, якими рухає віра в себе, вірність собі, володіння собою.

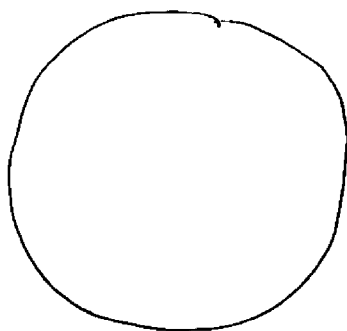
# ОДНОГОЛОСНИЙ РЕФЕРЕНДУМ ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ ВІД ВІЙНИ

**БЮЛЕТЕНЬ ДЛЯ ГОЛОСУВАННЯ  
НА ОДНОГОЛОСНОМУ РЕФЕРЕНДУМІ  
ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ ВІД ВІЙНИ**

**БЮЛЛЕТЕНЬ ДЛЯ ГОЛОСОВАНИЯ  
НА ЕДИНОГЛАСНОМ РЕФЕРЕНДУМЕ  
ЗА НЕЗАВИСИМОСТЬ ОТ ВОЙНЫ**

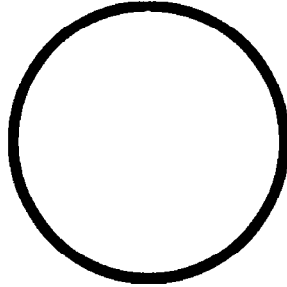
**Чи підтримую я свою незалежність від війни?**

**Поддерживаю ли я свою независимость от войны?**



*Бюлетені, на яких не позначено нуль на знак свого суверенітету особистості та нейтралітету, вважаються недійсними.*

*Бюллетени, на которых не значится ноль в знак своего суверенитета личности и нейтралитета, считаются недействительными.*



**ДЕКЛАРАЦІЯ  
НЕЗАЛЕЖНОСТІ  
ВІД ВІЙНИ**

**Висловлюючи добру волю  
свої суверенної  
особистості, в результаті  
вільного і чесного  
самостійного вибору,  
грунтуючись на  
природному праві людини  
володіти собою**

**Я ПРОГОЛОШУЮ**

**свою незалежність від  
війни і не буду воювати.**

**ДЕКЛАРАЦІЯ  
НЕЗАВИСИМОСТІ  
ОТ ВОЙНЫ**

**Выражая добрую волю  
своей суверенной  
личности, в результате  
свободного и честного  
самостоятельного выбора,  
основываясь на  
естественном праве  
человека владеть собой**

**Я ПРОВОЗГЛАШАЮ**

**свою независимость от  
войны и не буду воевать.**

*Шелефенко*

# ЗМІСТ

---

## *Основи духовної самооборони*

Сила добра у його відкритості .....	3
Тези про захист людей від тоталітарних ідей .....	5
Декалог неадекватності злу .....	8

## *Теологічні дослідження*

Сила зла .....	9
Душа вічна .....	14
Коло революції .....	15
Круг революції .....	16
The circle of the revolution .....	17

## *Визначення добра і зла*

Щодо вірності бандерівців .....	22
Щодо сайту «Дурдом» .....	35

## *Позиція*

Молитва за згоду в Україні .....	51
Маніфест благословення та скорботи .....	52
Відкритий лист про відповідальність священнослужителів та неутручання держави у життя релігій .....	53
Забудьте про цензуру .....	55
Свобода слова .....	58
Що означає суверенітет особистості .....	60
Одноголосний референдум за незалежність від війни .....	61

# МОРАЛЬ

**РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ**

Релігійний журнал “Мораль” (“Moral”).

ISSN 2305-574X

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу  
масової інформації серія КВ № 17122-5892 Р,

видане Міністерством юстиції України 25.10.2010 р.

Підписано до друку 30 квітня 2014 року.

Випуск № 1 (16). Тираж 500 примірників.

Розповсюджується безкоштовно.

Засновник, редактор, видавець:

Шеляженко Юрій Вадимович

Адреса редакції, видавця, друкарні:

вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82, м. Київ, 01042.

Тел. +38 (097) 3179326, факс +38 (044) 5290435.

Електронна пошта: [ludstvo@gmail.com](mailto:ludstvo@gmail.com)

Храм Божественного Одкровення: [www.temple.org.ua](http://www.temple.org.ua)

